

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 12. SZÁM, 2008. ÁPR. 20

Kedves Testvéreim!

Az embernek az élete során rengetegszer kell kitöltenie olyan iratokat, amelyekben különböző adatokat kérnek róla. Számtalanszor kell különböző helyeken, különböző módokon bemutatkoznia. Van, ahol elég megadni bizonyos adatokat, és van, amikor azt kérik tőlünk, hogy „mondj magadról valamit – ki vagy, milyen vagy, hogyan kell téged elképzelnünk?”. És olyan nagy dolog,

„Én vagyok Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene”. Mózesnek azt is mondja emellett, hogy „vagyok, aki vagyok (2Móz 3,14). Most itt Jézus a jó pásztorként mutatkozik be és elmondja, hogy milyen a jó pásztor.

Isten népe számára nem volt ismeretlen a pásztor feladatköre. A pásztor képe még a nomád korból származik. A patriarchális jog alapján a pásztor a nyáj gazdája és rajta múlik az életben maradás. A pásztor feladata gondoskodni arról,

Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jönni, elhagyja a juhokat, és elfut, a farkas pedig elragadja és elszéleszti őket. A béres azért fut el, mert csak béres, és nem törődik a juhokkal. Én vagyok a jó pásztor; én ismerem az anyéimet, és az anyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akorból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor

Jn 10, 11-16

hogya az, amit mi magunkról mondunk, egyezik azzal, amit mások mondanak rólunk. Hogyha más ugyanúgy, ugyanolyannak lát minket, mint ahogy mi látjuk saját magunkat.

Az embernek azonban nemcsak arra van szüksége, hogy a másik ember bemutatkozzon neki, hanem arra is, hogy Isten is bemutatkozzon. Jézus így mutatkozik be nekünk számtalanszor példázatban, amelyet úgy kezd, hogy „én vagyok...” Ez az „én vagyok” Isten és ember kapcsolatában nagyon fontos. Isten úgy mutatkozik be az Ószövetségben, hogy

hogy a nyáj ne éhezzen, ne szomjazzon, és hogy ne tizedelje valamilyen ellenség.

Egy pásztor azonban nemcsak jó, nemcsak a feladatát jól végző lehet. Izráelben már sok pásztor, sok vezető uralkodott. Ezékiel a következőképpen mutatja be közülük azokat, akik a nyáj helyett magukat legeltették: „A tejet megittátok, a gyapjúval ruházkodtatok, a kövérért levágtátok, de a nyáját nem legeltették! A gyengét nem erősítették, a beteget nem gyógyították, a sérültet nem kötötték be, az eltévedtet nem terelték

vissza, és az elveszettet nem kerestétek meg, hanem erőszakosan és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk. Szétszóródtak, mint akinek nincs pásztoruk, mindenféle mezei vad eledelévé lettek, úgy szétszóródtak.” (Ez 34,3-5) Már azonban az Ószövetségben Ézsaiás próféta megígéri a jó pásztor, a Messiást: „Az én Uram, az Úr jön hatalommal, karja uralkodik. Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott. Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.” (Ézs 40,10-11) Amit a mai Ige elénk akar adni, az az, hogy Ézsaiás és Ezékiel szava Jézusban beteljesedett. Jézus nemcsak a jó pásztor, hanem a tökéletes pásztor. Nemcsak abban merül ki a feladata, hogy tereli a nyáját, gondoskodik azokról, akik Rá vannak bízva, hanem a veszélytől kész a rábízottakat az élete árán is megvédeni. A rossz, alkalmatlan pásztorokat a nép már ismeri. Ha egy nyájnak rossz pásztorja van vagy nincs pásztorja, akkor belső és külső veszélyeknek egyaránt ki van téve. Félő, hogy nem marad meg az összetartás és a nyáj vezető nélkül szétszéled. És félő, hogy ellenség támadja meg. Hogy a farkas, a juhok legnagyobb ellensége, a Sátán szabadon tizedelheti a nyáját.

Milyen a jó pásztor? Először is: **ismeri az övéit**. Gondoljunk csak el mondjuk száz bárányt. Ha itt most megjelenének, a mi szemünknek nem lenne mindegyik ugyanolyan? Száz darab bégető bárány. Egyik olyan mint a másik. Nem ismerjük, nem láttuk egyiket sem felcseperedni, nem láttuk az első botladozó lépéseiket, nem tudjuk, milyen

a természetük és azt sem, hogy milyen bitangsgot követtek el – nincs egyikkel sem közös élményünk. Ahhoz, hogy fontosakká legyenek a számunkra, hogy ne legyen mindegy, mi van velük, el kell kezdenünk egyesével megismerni őket. Egyiket a másik után.

Az, hogy Jézus ismeri az övéit, ez a legközvetlenebb kapcsolatot, a szeretetet jelenti. Csak érdekességként említem meg, hogy amikor a Biblia a házastársak legintimebb kapcsolatáról beszél, ott is a „megismerni”, „ismerni” ige szerepel. Például: „*azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szüli vala Kaint*” – mondja a Károli fordítás (1Móz 4,1) A pásztor és a nyáj esetében természetesen nem szexuális kapcsolatáról, nem ilyen értelemben vett egyé lételről van szó, hanem egy bensőséges, mély szeretetről. Azt a kapcsolatot éli át velünk, emberekkel Jézus, amelyet a mennyei Atyával él át. Ez egy bensőséges életközösséget, elszakíthatatlan kapcsolatot jelent. Mindenkinek helye van ebben. Jézusnak az összes juha egyformán fontos. Nemcsak az erősek tartoznak hozzá, akikből úgy tűnik, hogy haszon van. A jó pásztor példázata nem hagy kétséget afelől, hogy a juhok közti válogatás a rossz pásztor tulajdonsága. A jó pásztor számára fontos a gyenge, a beteg és az eltévedt juh is. Az erőseket annyira megerősíti, hogy egy pillanatra ki tudják bírni a pásztor fizikai jelenléte nélkül is. Ilyenkor elindul, megkeresi és az ölében visszaviszi a nyájhoz az elkóborolt bárányokat. A beteg juhocskákat szeretettel meggyógyítja. Ahogy Péter apostol írja: az ő sebei

arán gyógyultunk meg (1Pt 2,24). Arról, aki rá van bízva, akármilyen legyen is, hűséggel és szeretettel gondoskodik.

A jó pásztor nem engedi, hogy egy is elvessen a rábízott juhok közül.

Jézusnak ezt a gondoskodását szeretném egy történettel megvilágítani. Egy vidéki kis gyülekezet lelkésze megtudta, hogy az egyik gyülekezeti tagja nem akar jární többé istentiszteletre. Ez a gyülekezeti tag ugyanis számos emberrel egyetemben azon a véleményen volt, hogy Istennel ugyanolyan jól lehet beszélgetni és találkozni a természetben, mint a templomban. Egy téli estén a lelkész meghívta magához beszélgetni ezt a gyülekezeti tagot. Leültek a kandalló mellé és mind a ketten nagyon kínosan próbálták kerülni a templomba járás témáját. Egy pár perc múlva a lelkész felállt, harapófogóval kivett a tűzből egy darab izzó paraszat és letette a földre. Mindketten némán figyelték, hogy hogyan csökken fokozatosan a parázs fénye és hogyan alszik ki lassan, hogyan válik a nemrég még izzó széndarab hamuszürkévé. Majd mindketten a tűzbe néztek. A többi széndarabka a kandalló alján tovább parázlott, tovább izzott és adta a meleget. A lelkész nem szólt egy szót sem. A gyülekezeti tag pedig lehajtott fejjel csak annyit mondott: „Jövő héten eljövök az istentiszteletre.”

Az, aki a hitével egyedül marad, gyülekezet nélkül marad, abban a hit szintén először elkezd halványulni, majd ki is alszik. A hitem az én személyes dolgom, de a gyülekezet közösségében élem meg. Jézus a saját maga pásztorságával példát ad elénk. Mi itt mindannyian ismerjük

egymást, felelősek vagyunk egymásért és ha bármelyikünket baj fenyegetné, a bennünk iránta érzett szeretet szükséges, hogy mozgósítson bennünket az érte való küzdelemre. Hogy milyen méretetlenül nagy ez a jó pásztorban lévő szeretet irántunk, emberek iránt, azt a jó pásztor harmadik tulajdonsága is jelzi.

A jó pásztor életét adja a juhokért. Az ellenség, nemcsak kárt akar tenni a nyájban, hanem az életét is veszélyezteti. A Sátán nemcsak azon ügyeskedik, hogy ezt a földi életünket elvegye tőlünk, de azon is, hogy a mennyei örök élettől fozson meg minket. Övele állt szembe Jézus. Annyira jó tudni, hogy a jó pásztor az életveszélyben is harcol értünk. Jézus, az igaz pásztor a feladatai között tartja számon ezt az ember számára győzelemmel nem végződhető harcot is. Halála és feltámadása által legyőzte az ember legfőbb ellenségét, a halált. A szeretete az, ami elvitte Őt a halálig értünk. Ebben a Sátánnal való harcban értünk adta az életét. Nem engedte, hogy valamelyik báránya haljon meg, hanem Önmagát adta. Az ilyen pásztort érdemes követni. Ennek a pásztornak a hangja nem lehet ismeretlen a juhái számára. Ő nemcsak itt ebben az életben szeretne vezetni bennünket. Mint a világ Megváltója nemcsak a különböző felekezetek miatti különbségeken vezet minket keresztül, hanem a halálon át vezető úton átvisz az örök dicsőségbe.

Ámen

(Elhangzott 2008. április 13-án)

HOGY S MINT?!...

BESZÉLGETÉS TÓBIÁS ATTILÁVAL,
A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS
GYŰLEKEZET JELENLEG BOSTONBAN
SZOLGÁLÓ, ELSŐ LELKÉSZÉVEL

Mennyire változott meg az életed, mióta a feleségeddel nem vagytok Prágában?

Egyrészt gyökeresen, másrészt egyáltalán nem. Gyökeresen azért, mert Prágában maradt mindaz, ami az otthon jelentette – a város, a gyülekezet, jó ismerősök, barátok, az a 10-15 év, amit Prágában eltöltöttünk. Viszont egyáltalán nem változott a tekintetben, hogy ugyanúgy dolgozunk továbbra is az Úr szolgálatában, egy új gyülekezet szervezésében, ill. a kutatásban. S ez majdnem ugyan az mint 10 évvel ezelőtt Prágában, csak épp tapasztalatokkal gazdagodva – mégis nehezebb!

Milyen Bostonban Igét hirdetni?

Igét hirdetni mindig nagyszerű alkalom, kihívás és hatalmas felelősség. Misszió! Egészen más hirdetni az Igét egy „tradíciós”, nagy múlttal rendelkező gyülekezetnek, és más egy épp kialakulóban lévő közösségnek! Aztán egészen más Igét hirdetni a Kárpát-medencében, mint azon kívül – mondjuk Prágában, és teljesen más Bostonban. Az itt élő embereknek más a gondjuk-bajuk, örömük, mint „odahaza”. Ezért kell más megközelítés. Ám a lényeg – az Úr Igéje nem változik.

Milyen különbségeket vettél észre az USA-beli és Kelet-, Közép-Európai keresztények között?

Azoknak, akik ismerik a tengerentúli helyzetet, talán nem kell részleteznem, ám sokan vannak, akik nem ismerik,

vagy csak felületesen. Amint az előbb is érintettem, a hozzáállás, a megközelítés egészen más! Nem mondom, hogy az itteni vagy az említett Kelet-, Közép-Európai az egyértelműen és kategórikusan jobb! De mindenképp jó kicsit körbenézni a világban, és levonni a konzekvenciákat. Bütösi János bácsi jut az eszembe, akivel volt alkalmam pár hete beszélgetni, s elő-előjönnek a meglátásai. Ezeken keresztül látom az otthon és itt élő gyülekezeteket és magamat is. Otthon liberálisnak számítottam, itt azonban nagyon is konzervatívnak, ezzel el is mondtam az első nagy különbséget.

A második talán a gyülekezeti tagok hozzáállása. Sok dolog számunkra eddig természetes, magától értetődő volt a volt szocialista államokban. Ám tudatosítanunk kell, hogy ennek vége, s következik szépen lassan az, ami itt a tengeren túl nagyon is természetes. Az Egyháznak és az államnak előbb-utóbb el kell szakadnia egymástól, és ez így van rendjén – számos történelmi példával tudnám igazolni az államtól való függőség hátrányát.

S míg „odahaza” megszokott, hogy ha én nem is veszek részt a gyülekezeti életben, az akkor is működni fog, itt köztudott hogy a gyülekezeti tagok támogatása nélkül nincs működő közösség. Sokkal inkább magukénak érzik itt az emberek a saját gyülekezetüket, mint „odahaza” (természetesen nem ennyire feketék-fehérek a dolgok).

Hogy tekintesz vissza a prágai évekre így, lassan egy fél év távlatából?

Ez az a kérdés, ami sokszor fájdalmasan érint – az egyik szemem sír a másik meg nevet. Ha visszagondolok –és nem múlik el nap, hogy ez meg ne történne, legsűrűbb munkám közepette is– nagyon nagy szeretettel gondolok vissza, még akkor is, ha sokszor éreztem igazságtalannak a helyzetemet, és azt, hogy mások bántanak (itt nem feltétlenül a prágai gyülekezetre gondolok...) Emberi mércével mérve a gyülekezetépítés nem hálás feladat! De örülök annak, hogy az Úr olyan munkára választott ki s olyan kihívásokkal állított szembe, amely keveseknek adatik meg. Örömmel nyugtázom azt, hogy 10 éves prágai szolgálatom alatt életképes kis hívő közösség alakulhatott ki a sok beígért támogatás nélkül is, de ezt ti tudjátok a legjobban.

Elégedettek vagytok?

Mint minden, az elégedettség is relatív. Az ember természeténél fogva elégedetlen, s ez egy szempontból jó is, hisz ösztönöz, továbblépésre késztet! Otthon sem voltunk igazán elégedettek, s itt sem vagyunk azok. Az aratnivaló sok, a munkás pedig kevés.

Mit üzensz a prágai gyülekezetnek, annak a gyülekezetnek, amelyben 10 évig

szolgáltál?

Egy kedves barátunktól hallottam a kifejezést pár nappal ezelőtt, hogy „Isten-szolgálat”. Ez az ami hiányzik sokszor egy „tradíciós” gyülekezetből... Az egyházat szolgálom-e, vagy az Istent? Ezt kell minden keresztyén embernek, és a prágai gyülekezetnek is feltennie magának. Sajnos e kettő nem feltétlen jelenti ugyanazt. „Isten-szolgálat” – ez legyen a fő feladata, célja a prágai (s minden) gyülekezetnek. S ha majd hosszú évtizedek múltán valakinek eszébe jut a prágai gyülekezet, úgy gondoljon rá, hogy: „Igen van ott az Úr Istennek egy kedves, hívő közössége, mely sok viszontagsága ellenére példás lehet bármely gyülekezet számára”.

A másik dolog, amit üzeni szeretnék most már tengerentúli tapasztalatokkal is gazdagodva, hogy kiváltságos a gyülekezet abban a helyzetben, amelyben van, hisz a hit erősítése és elmélyítése mellett magyarság-megtartó szerepe is van. Ezt jó szem előtt tartani! Így építeni és gazdagítani az Úr nyáját.

Európa vagy USA?

Az Úr útjai kifürkészhetetlenek, de ha rajtunk múlik, a válaszom: Amerikai tapasztalatokkal gazdagodva – EURÓPA!

Köszönöm a riportot!

Nagyon szívesen!

Hlavács Pál

Tóbiás Attila 10 évig szolgált a prágai gyülekezetben. Jelenleg New Haven-ben (USA) tartózkodik feleségével, és az Amerikai Magyar Református Egyház kötelékében, egy Bostonban megalakult új gyülekezet lelkésze. (szerk.)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK:

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól. Elnézést kérünk mindenkítől, az utóbbi hetek Bibliaóráinak elmaradásáért. Ezt a rendkívüli énekkari próbák tették indokolttá.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten, a kápolnában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL:

– Ft. Erdélyi Géza, Egyházunk püspöke **április 25-27-re** jelezte gyülekezetünk meglátogatását. Az április 27-i istentiszteleten Ft. Erdélyi Géza fog szolgálni. **Szeretettel várunk mindenkit az istentiszteletet követő beszélgetésre.**

– A Zsinati Tanács áprilisi 18-19-i ülésén tárgyalta gyülekezetünk Missziós alapból való részesedéséről. A prágai - és további Szlovákia határain kívül eső - református gyülekezetek jogi háttérét rendező törvénymódosító javaslat tárgyalására a májusi tanácsulésen kerül sor. Hordozzuk imáinkban a Tanács és a Zsinat munkáját!

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

– Az Üzenet szerkesztősége köszöni az adományokat, melyekkel a gyülekezeti tagok Üzenet nyomtatását szolgáló nyomtató megvásárlását támogatták.

MEGEMLÉKEZÉS:

Április 16. a **Holocaust világnapja**. Emlékezzünk mi is egy verssel...

Egy zsidó ember írta, aki írt még akkor is, amikor mint munkaszolgálatost hajtották. Egy fasiszta magyar legénynek nem tetszett a dolog – félig agyonverte puskatussal. Mivel továbbmenni már nem tudott, tömegsírba lőtték. Vérmocskos zubbonyából versek kerültek elő. Egy megalázott, elüldözött, félig agyonvert, tömegsírba lőtt zsidó költő versei. Amikor a verseket írta, már tudta: hazája lesz gyilkosa...

„Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép,
s tudjuk miben vétkeztünk, mikor, hol és mikép,
de élnek dolgozók itt, költők is büntelen,
és csecsszopók, akikben megnő az értelem,
világít bennük, őrzik, sötét pincékbe bújva,
míg jelt nem ír hazánkra újból a béke ujja,
s fojtott szavunkra majdan friss szóval ők felelnek.
Nagy szárnyadat borítsd ránk virrasztó éji felleg.”

Nem tudhatom, 1944. január 17., részlet

Radnóti Miklós egy a megközelítőleg **6 millió zsidó ember** közül, akik a II. világháború során értelmetlenül vesztek életüket. Emlékezzünk rájuk alázattal és azzal a reménnyel, hogy többet nem fordulhat elő ilyen kegyetlenség.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Simon János & Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz